

МАЛКИЯ РИСУВАЧ.

Пенка играеше край рекрта. Тя бе сложила на брега своята обична кукла и ѝ показваше, как перат жените.

Неочакаано се сви вихрушка, сграбчи куклата и я огнесе във водата. Пенка се разплака и завика, колкото я глас държи. На нейния вик се отзова Милчо лелин ѝ. С помощта на един джлдж пржт той достигна давящата се кукла и я притегли до брега. Тя бе спасена.

Пенка с едната си ръка изтриваше сълзите си, а с другата пое измокрената кукла. Тя се заче кжм кжщи да я исуши и я преоблече.

„Тури я в леглото и я завий хубаво, защото може да настине и се разболе“, каза дядо и шеговито. Пенка бързо преоблече и хубаво изсуши соето момиченце. После го издигна на ръце, загледа го и отново бе готова да се разплаче. Златистите косици на куклата бяха разбъркани, изцапани и проскубани. Бялото ѝ лице бе станало сиво и безцветно, розовите и устнички се бяха напукали и разбелили, цялата и вжнкашност будеше сжаление.

Натжжена от това, Пенка отново се разплака, когато влезе в стнята Милчо.

—Какво има? запитва той очуден. Не си ли благодарна, че спасих куклата ти, а си се разплакала?

„Ах, Милчо, я погледни на какво е заприличала“, каза Пенка, като му показваше куклата,

—Бжди благодарна, че не я завлече рекрта утешаваше я Милчо. Нишо че е погрозняла. Аз ще я разхубавя. Хайде с мене!